

k názoru napadeného usnesení, že okolnost, že odpůrce ohrožené strany je zadlužen, platy zastavil anebo že naň k jeho žádosti byl uvalen obchodní dozor, anebo že má své sídlo v cizině, nestačí k povolení prozatímního opatření ve smyslu Šu 379 ex. ř. Stěžovatelka přehlíží, že ve svém návrhu na povolení prozatímního opatření omezila se na tvrzení, že na žalovanou byl v Rakousku uvalen obchodní dozor, že tím jest prokázáno, že jest značně zadlužena, a že proto jest zde prý nebezpečí, že žalovaná banka disponuje přes hranici svůj tuzemský majetek, tak že vydobytí zažalované pohledávky v tuzemsku bylo znemožněno a následkem provedení exekuce v cizozemsku značně stíženo. Že pohledávky žalované banky, uvedené v tomto návrhu, jsou jejím jediným majetkem v tuzemsku, tvrdí žalobkyně teprve v dovolacím rekursu, tedy opožděně. Rozumí-li cizozemkem Rakousko, nutno poukázati k tomu, že dle vládního nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n. zdejší exekuční tituly jsou vykonatelný v Rakousku. Pouhý poukaz žalobkyně k tomu, že žalované bance rakouským soudem byl povolen obchodní dozor, není dostatečným osvědčením ve smyslu Šu 379 ex. ř. o tom, že žalovaná banka, jejíž disposiční právo bylo omezeno obchodním dozorem, skutečně již zamýšlí převést sporné jmění do Rakouska, a proto není potřebí, zabývat se otázkou, jaký vliv na vydobytí zažalované pohledávky má tento dozor, jehož žalobkyně v prvé stolici se dovolala pouze za účelem osvědčení, že žalovaná banka je značně zadlužena.

Čís. 4439.

Jde-li o exekuci na přihlášení, nemůže si dlužník stěžovati do povolení exekuce dříve, než mu bylo povolující usnesení při výkonu exekuce doručeno.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, R I 998/24).

Stížnost dlužníka do usnesení prvního soudu, povolujícího exekuci na přihlášení, **r e k u r s n í s o u d** odmítl pro nepřipustnost. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Podle Šu 64 ex. řádu musí býti usnesení, k nimž došlo mimo rok, stranám doručena v písemném vyhotovení. Teprve doručením **stávají se usnesení ta podle §§ 416, odstavec první c. ř. s. a 78 ex. ř. vůči stranám účinná, kterážto účinnost spočívá v tom, že teprve dnem po tom dni, kterého se stalo usnesení účinným, počínají plynouti lhůty k opravným prostředkům a lhůty k plnění (§ 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř.).** V té věci nebylo usnesení soudu první stolice, exekuci povolivši, doručeno, jelikož vymáhající strana žádala o výkon exekuce na přihlášení. **Žádá-li věřitel o výkon exekuce na přihlášení, nemůže býti při exekuci podle Šu 349 ex. ř. přehlíženo ustanovení §§ 575 odstavec třetí a 569 c. ř. s., a Šu 1114 obč. zák., a také ta okolnost, že je v tomto případě podle Šu 161 jedn. řádu potřebí s výkonem sečkat, až se vymáhající**

věřitel přihlásí, a že, když se nepřihlásí do měsíce ode dne povolení exekuce, vrátí mu exekuční soud pro opomenutou přihlášku neupotřebený stejnopis exekuční žádosti (výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 7. dubna 1898, čís. 8104), z čehož vyplývá, že je výkon exekuce dán do jisté míry (§ 16 ex. ř.) do věřitelovy libovůle, neboť nepřihlásí-li se vymáhající věřitel vůbec, povolující usnesení vůbec není doručeno povinnému, a proto také nenastane jeho účinnost. Poněvadž předpis Šu 161 jedn. řádu byl vydán v zájmu vymáhajícího věřitele, plyne z tolio vzhledem k tomu, že se dosud nepřihlásil ku výkonu, že to ve svém zájmu nepovažoval účelným, aby dlužník již nyní se dověděl o povolení exekuce, a dále že proto, že k doručení usnesení exekuci povolujícího vůbec nemusilo dojíti, dlužník, jemuž usnesení to mělo býti doručeno teprve při jejím výkonu, nebyl oprávněn před doručením tohoto usnesení a před výkonem exekuce si do něho stěžovati. Proto rekursní soud právem odmítl stížnost povinné strany do usnesení exekuci povolivšího. Ji však dosud nedoručeného, tudíž dosud neúčinkujícího, jako nepřipustnou.

Čís. 4440.

K pojmu diferenčních obchodů. Není třeba výslovné úmluvy stran o vyloučení práva a povinnosti k skutečnému plnění.

Tím, že komisionář uzavřel skutečně obchod s osobou třetí, není vyloučeno, že v poměru mezi ním a komitentem nejde o obchod diferenční.

Pro exekuční krytí debetní pohledanosti v poměru komisionáře ke komitentovi neplatí bursovní předpis, podle něhož zamýšlené exekuční krytí musí býti oznámeno bursovní komoře.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, Rv I 1395/24).

Proti žalobě bankovního závodu o zaplacení nedoplatku z obchodního spojení namítl žalovaný, že zažalovaná pohledávka vznikla z diferenčních obchodů. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby. N e j - v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Především jde o otázku, zda obchody, z nichž žalobkyně odvozuje svůj nárok, byly obchody diferenčními, či nikoliv. Nižší soudy pokládají za diferenční obchody takové obchody, při nichž právo a povinnost ke skutečnému (efektivnímu) dodání jsou vyloučeny a na místě toho jest smluveno, že má býti placen toliko rozdíl cen. Tuto definici nutno ovšem poněkud doplniti. Soudní praxe — a v podstatě i nauka — ustálila se v ten smysl, že se diferenčními obchody rozumějí takové obchody, při kterých jsou srovnalou vůlí stran vyloučeny právo žádati, by skutečně bylo dodáno (odebráno), a povinnost, dodati (odebrati) skutečně, a místo toho jest výslovně neb i mlčky, konkludentním jednáním, ujedná-